

Pěchota u nás a v cizině.

Podplukovník B. Boček:

Změna organisace družstva a čety v německé armádě.

K organisaci malých jednotek německé pěchoty.*)

V poslední době byli jsme překvapeni vydáním zajímavé pomůcky pro německou armádu od majora Zimmermanna „Die Soldatenfibel“ (Slabikář vojína), v níž se po

*) Major a. D. B. Zimmermann: Die Soldatenfibel, vydáno nákl. Offene Worte v Berlíně W 10, 1932.

prvé objevila nová organisace pěšího družstva a čety v německé armádě, značně přizpůsobená organisaci francouzské a naší. Ačkoli nový předpis pro pěchotu „Ausbildungsvorschrift für die Infanterie“ dosud nevyšel, je nová organisace potvrzena vydáním další pomůcky, a to od kapitána Kühlweina „Felddienst-ABC für den Schützen“, vydané rovněž v posledních dnech v nakladatelství Mittler & Sohn v Berlíně.

Podle dosavadních předpisů (A. V. I., 2. sešit, čl. 210) se skládala německá pěší četa z 1 až 2 družstev lehkých kulometů a nejméně 2 družstev úderníků.

Družstvo úderníků se skládalo z velitele a nejvýše 7 úderníků.

Družstvo lehkého kulometu se skládalo z velitele družstva, 4 střelců lehkého kulometu a 3 střelců z pušek, z nichž jeden byl střelcem I. třídy a měl pušku s dalekohledem.

Velitel čety měl zástupcem poddůstojníka, 2 spojky a trubače.

Měla-li četa po dvou družstvech kulometných a úderných, byl její celkový stav 1 důstojník, 36 mužů. Přihlížíme-li však k textu čl. 210., 2. sešitu A. V. I., že četa má nejméně dvě úderníká družstva, počítalo se jistě se 3 údernými družstvy, takže pěší četa měla 1 důstojníka a 44 mužů, z nichž 16 u kulometných a 24 u úderných družstev. Vidíme, že počet úderníků převyšoval počet vojinů družstev lehkých kulometů.

Podle nové organisace má četa 3 stejná družstva tohoto složení a výzbroje (podle pořadí nástupového a pochodového tvaru družstva a čety):

	Velitel družstva	puška 98
Hlouček lehkého kulometu (L. M. G. Trupp)	{ střelec 1	lehký kulomet, pistole
	{ střelec 2	vodojem, 1 schránka na náboje, pistole
	{ střelec 3	2 schránky nábojů, puška 98
	{ střelec 4	1 schránka nábojů, podstavec lehkého kulometu, pistole
Hlouček úderníků (Schützentrupp)	{ 7 mužů	puška 98
	{ zástupce velitele družstva	puška 98
	{ spojka	puška 98

Celkem má družstvo i s velitelem 14 mužů, z nichž 4 patří k obsluze lehkého kulometu. Spojka každého družstva a trubač čety tvoří hlouček velitele čety (Zug-trupp).

Podle textu str. 44 a 45 je pěší družstvo základní bojovou jednotkou pod jednotným velením velitele družstva. Obsahuje složku úderu a palby, které se vzájemně doplňují. Na bojové zdatnosti družstva závisí zdar úspěchu. Proto veškeré úsilí výcviku musí býti věnováno souhrně obou složek družstva.

Četa má celkem 1 důstojníka a 43 mužů, tedy stejný počet jako dříve, jenže jinak seskupených. Základním tvarem čety je trojstup nebo trojřad.

Srovnáme-li tuto organisaci s organisací francouzské pěší čety podle „Réglement de l'Infanterie“ z roku 1928, vidíme, že francouzská pěší četa má rovněž 3 pěší družstva, nedělitelná, skládající se:

- z velitele družstva, vyzbrojeného puškou,
 - zástupce velitele družstva, vyzbrojeného puškou,
 - střelce, vyzbrojeného lehkým kulometem a pistolí,
 - nabíječe, vyzbrojeného pistolí,
 - 3 pomocníků, vyzbrojených karabinou,
 - 4 úderníků, vyzbrojených puškou,
 - 1 granátníka, vyzbrojeného puškou a granátometem.
- Celkem 12 mužů i s velitelem.

Velitel čety má velitelský hlouček, skládající se z poddůstojníka-zástupce velitele čety, desátníka-granátníka, pozorovatele a spojky.

Má tedy francouzská četa celkem 1 důstojníka a 40 mužů.

Z toho vidíme, že německá pěchota převzala úplně organizaci a tím také taktiku pěchoty francouzské a že k tomuto odhodlání potřebovala 13 let od ukončení války. Vzpomeneme-li četných debat v *Militär-Wochenblattu* o organizačních otázkách německé pěchoty (*Stosskraft oder Feuerkraft der Infanterie*); můžeme říci, že to byly přípravné práce a hledání důvodů a poznatků k reorganizaci základních složek německé pěchoty.

V knížce je počítáno s dosavadním lehkým kulometem vážícím 17 kg. Nevíme, není-li změna organizace v souvislosti se zavedením nového lehčího kulometu, protože k obsluze a zásobování dosavadního lehkého kulometu by 4 muži sotva stačili. Zdá se, že byl přijat nový lehký kulomet vz. 30 našeho typu; data jeho však nejsou dosud známa.

Knížka majora Zimmermanna obsahuje 112 stránek kapesního formátu a je rozdělena na 3 části a dodatek:

- A. Výcvik pořadový a střelecký.
- B. Zbraně a organizace pěchoty.
- C. Využití terénu a bojový výcvik.

Dodatek: čtení map, obrana proti plynům a seznam služebních předpisů a výcvikových pomůcek.

V části A. je obsažen pořadový výcvik jednotlivce až čety a střelecký výcvik puškou vz. 98.

V části B. v úvodu je, že hlavním úkolem pěchoty je a zůstane napadení ruční zbraní útočícího nebo bránícího se protivníka v boji muže proti muži a jeho úplné zničení. Zteč úderníků bodáky a ručními granáty a hrozným německým „Hurra“ rozhodne boj. Útočná síla musí být pod ochranou palby přivedena k blízkosti protivníka. Proto palba je prostředkem síly úderné. Tento požadavek je základem výzbroje a členění pěchoty.

Palby pušek se používá na 400—600 m.

Palby lehkého kulometu do 800 m.

Palby těžkého kulometu se užívá při přímé střelbě do 2400 metrů, při nepřímé do 3500 m; k palbě na letadla do 1000 m.

Pěší rota má 3 pěší čety.

Prapor má 3 pěší roty a rotu těžkých kulometů o 4 četách po 3 kulometech. Pro spojení má spojovací čet.

3 prapory tvoří pluk.

13. rota je rota minometná a skládá se z lehkých a středních čet minometných.

Mimo to má pluk rotu děl protiletadlových.

Část C. obsahuje popis terénu a jeho využití jednotlivcem, zastírání a použití polního náčiní, pohyb v terénu, vyhledávání a určování cílů, odhadování vzdáleností, překvapení a klamání nepřítele, použití ručních granátů, výcvik pozorovatele, chování hlídky, chování při leteckém útoku a při útoku obrněných motorových vozidel, v noci a v mlze, chování raněných a zajatců.

V 2. díle této části je bojový výcvik družstva s několika příklady.

Celkem je knížka dobře a účelně sestavena a není jen slabikářem vojina, ale může být dobrou pomůckou také poddůstojníkovi i důstojníku, veliteli čety.

Proto výcvik německé armády nesmíme posuzovati s hlediska našeho výcviku; tam při dlouholeté presenční službě může být každý voják vycvičen dobře jako poddůstojník, takže německá armáda je dobře vycvičeným kádrem velitelů, který může být kdykoliv doplněn na mnohonásobnou armádu.

Pozoruhodný je situační náčrt Německa, nakreslený na začátku knížky, kde uprostřed je uvedeno číslo 100.000, kdežto sousedé jsou připraveni na ně k útoku, a to: Polsko s 3,250.000, Československo s 1,300.000, Itálie s 3,500.000, Francie se 4,500.000, Belgie se 600.000 muži. K tomu je připojena výzva k německému vojínu: „Německý vojíne, pozor! Taková je situace Tvé vlasti. Německo mělo až do konce světové války mocnou ozbrojenou moc a mocné zbraně. Potupným Versailleským mírem bylo o to připraveno. Ponechali nám jen 100.000 mužů. Srovnej síly naše se sousedy a s jejich výzbrojí (letadla, tanky, těžké dělostřelectvo, plyny a pumy), oni mají vše, my nic. Za takových okolností služ vlasti. Dvoj- a trojnásobně těžké jsou tvé povinnosti. Běž a splň je! Služ, a bude-li to nutné, doveď pro Německo zemřít!“

Takovým způsobem je vychovávána německá pěchota a německý voják vůbec.

Pokud jde o naši pěchotu, můžeme s klidným svědomím říci, že naše vojenská správa volila správnou cestu, držíc se v hlavních rysech a zásadách doktriny francouzské. Pro další práci na našich předpisech pro pěchotu získáváme novou organizaci a taktikou malých jednotek německé pěchoty cenné poznatky.

Z cizích revuí.

REVUE D'INFANTERIE, 1. pololetí 1931 (leden—červen, čísla 460—465).

Plukovník Baills, kapitán Gazin: Obrana vodních toků a obranný boj 15. července 1918 na Marň.

Napoleon pravil o obraně vodních toků: „Řeka nebyla nikdy považována za takovou překážku, která by zdržela postup déle než několik dní; v přechodu můžeme nepřítele zabránit jen tehdy, postavíme-li značné síly do předmostí na odlehlém břehu, které by byly hotovy k ofenzivě ihned, jakmile by nepřítel začal přecházet.

Chceme-li se však omezit jen na obranu, nezbyvá než rozložit síly tak, abychom je mohli shromáždit a napadnouti jimi nepřítele, dřív než dokončí přechod; je však třeba, aby to terén dovolil a aby všechna opatření byla učiněna předem... Nic není nebezpečnějšího, než pokoušet se o obranu řeky tak, že stejnoměrně obsadíme přílehlý břeh; neboť jakmile nepřítel řeku s překvapením přešel — a přejde ji vždycky — má proti sobě armádu ve velmi roztažené obranné sestavě a zabráni jí, aby se neshromáždila.“ (Dopis princí Evženovi — Trianon, 15/III 1813.)

Analysujeme obranu vodního toku v moderní bitvě podle této koncepce.

První případ: Ofenziva z předmostí na odlehlém břehu.

Napoleon nemluví v tomto případě o upoutání protivníka před útokem. Spíše má na mysli zahájení ofenzivy, jakmile se začal nepřátelský přechod. Je to jakýsi silný útok do nepřátelského boku a proto asi není třeba čekat, až se nepřátelský postup na chvíli zastaví. Z toho plyne, že předmostí, ať opevněné nebo ne, musí býti zařízeno pro ofenzivu, t. j. musí mít hned za vojsky, která jsou v dotyku, vojska všech zbraní a takové prostředky, aby bylo lze zahájit ofenzivu kdykoliv. Kromě to předpokládá, že protivník neútočí na ona předmostí, a to buď sama nebo v souvislosti s přechodem na jiném úseku řeky. Historie však učí, že nepřítel téměř vždy útočil na taková předmostí, a Napoleon sám to dělal také.

Jest ostatně pravděpodobné, že by se při velikosti dnešních armád a jejich schopnosti obrany palbou každý velitel armády, který by chtěl dnes přejít řeku, maje v bocích nepřátelská předmostí, zajistil proti nim dostatečnými silami, aby protivníka upoutal do té doby, než se mu přechod podaří a než bude moci ohrozit zadní komunikace předmostí.